

CUPRINS

I. La Fontaine	5
Corbul și vulpea.....	7
Soarele și broaștele	9
Lupul și barza.....	10
Hoții și măgarul.....	12
Lupul și potaia.....	13
Maimuțoiul, dobitoacele și vulpea	15
Liliacul și cele două nevăstuici	17
II. Gheorghe Asachi	19
Broasca și boul.....	21
Vulpea și țapul.....	23
Capra, junca și oaia în companie cu leul	27
Lupii și oile	29
Castorii.....	31
III. Alecu Donici	37
Vulturul și albina	39
Racul, broasca și știuca	41
Elefantul în domnie.....	42
Lupul și motanul.....	44
Șoarecul și guzganul.....	46
Doi câini	47

IV. Grigore Alexandrescu.....	49
Șoarecele și pisica	51
Ursul și lupul.....	54
Câinele și cățelul.....	58
Ursul și vulpea	60
Pisica sălbatică și tigru.....	62
Uleul și găinile	64
Iepurele, ogarul și copoiul.....	66
V. Gheorghe Sion.....	69
Țăranul și barza	71
Veverița și coțofana.....	74
Stejarul și trestia.....	76
Câinele ajuns ministru.....	77
VI. I.L. Caragiale	79
Boul și vițelul.....	81
Duelul.....	84
Mic și mare.....	85
VII. George Topîrceanu	87
Leul deghizat.....	89
Boierul și argatul.....	90
Bivolul și coțofana	91
Balada unui greier mic.....	93

CORBUL ȘI VULPEA

Jupân corbul câștigase
Din negoțul ce-apucase
Un bun chilipir de caș,
Și cu dânsu-n cioc se duse
P-un copac, unde se puse
Ca un om l-al său sălaș.

Vulpea, ca o jupâneasă,
O cam șterge de p-acasă,
Și ieșise la primblare;
Iar bunul miros ce are
D-ici, de colo o-ndreptă
Sub copac, și-n sus cătă:

„Jupâne corb, plecăciune!
O, Doamne, ce frumusețe!
Ce pasăre, ce minune,
Ce drag de pene mărețe!
Dar n-are glas; ce păcat!“

Corbul, îngâmfat în sine,
Nicidecum nu-i veni bine
Ca vulpea să-l socotească
De mut sau să mi-l vorbească
Că e prost l-al său cântat.
Lungi gâtul, căscă ciocul
Și-ncepu a croncăi.
Cașul căzând, vulpea-aci,
Cântărețul păți jocul.

„Jupân corb, precum se vede,
Minte numai îți lipsește;
Și fă bine de mă crede
Și-nvață, te folosește:
Că de mult, foarte de mult,
Din punga celor ce-ascult
Lingușitorii trăiesc.“

SOARELE ȘI BROAȘTELE

S-a însurat cu mare alai un Crai străin
Și lumea și-neca amaru-n vin.
Esop spunea, în șoaptă, că gloata e nătângă
Și râde și petrece-n loc să plângă.

În vremea de demult, slăvitul Soare
Se hotărâse și el să se-nsoare.
Dar băștinașii bălților, în cor,
Se tânguiau de zor:
– Au ce te faci, au ce te faci cu pruncii lor?
Un singur Soare uneori ne coace,
Dar cu vreo șase-șapte ce ne-om face?
Se plânseră Ursitei că nu mai e de trai:
– Când Sorii vor porni cu-atât alai
Și-n vâlvătaia lor vor arde zările,
Secând pe loc și bălțile și mările,
Pieri-va broscărimea și micii brotăcei!

Ca broaște, judecau cu mult temei.

LUPUL ȘI BARZA

Poftit odată la un praznic,
Un Lup lihnit, mîncău năpraznic,
S-a lăcomit atît, încît
I s-a înfipt adânc în gât,
Un ciot de os cam țăpligos.
Dar spre norocul Dobitocului,
S-a nimerit prin partea locului
O Barză care i l-a scos.
Barza, gata,
Cere plata.
– „Îți mai arde și de șagă?
Scapi din gura mea întregă
Și mai vrei, acum, pitaci?
Zău, cumătră, știi că-mi placi?
Șterge-o, rogu-te, degrabă!
Și să nu-mi mai cazi în labă!“

HOȚII ȘI MĂGARUL

Se zice că pe vremuri niște Hoți
Furaseră-mpreună un Măgar
Și se băteau de zor, ca doi netoți,
Că nu știau cum să-și împartă prada.
Când iată că apare alt tâlhar,
Le ia Măgarul și le lasă sfada.

Așa e totdeauna: când doi se bat și strigă,
Al treilea câștigă.
Măgarul din poveste e-o țară oarecare
Și hoții sunt despoții.
În timp ce pentru ea se bat cu toții,
De undeva apare
Un alt tâlhar mai mare
Și, îndreptându-se spre țel,
O-nhață el...

LUPUL ȘI POTAIA

Un Lup pe cât de lacom pe-atâta de nătâng,
Croit pe nerozii și boroboațe,
S-a întâlnit odată cu o Potaie-n crâng
Și bucuros se pregătea s-o-nhațe.
– Vrei să mănânci o javră prăpădită?
Mai bine-ar fi (îi zise) să mă lași.
Stăpânii mei odrasla își mărită
Și, vrând, nevrând, și eu mă mai îngraș...
El o crezu și săvârși trăsnaia,
Iar când veni să-și caute potaia,
Ea îi răspunse iute din poiată:
– Așteaptă-ne că vom veni îndată
Eu și Străjerul curții
Și cred că-ți vei cunoaște sațiul burții!
(Vorbea de un Dulău de lângă glugă
Ce mai pusese lupi ca el pe fugă...)

Nu-și cunoștea prea bine meseria
Cumătrul Lup, dar și-a văzut prostia
Și, salutând Dulăul, o șterge spre ponoare...
(Noroc măcar că prostul e iute de picioare!)

